

Sygn. akt VI Ka 528/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SSO Klara Łukaszewska(spr.)

Sędziowie SSO Waldemar Masłowski

SSO Tomasz Skowron

Protokolant Konrad Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2015r.

sprawy **K. P.**

oskarżonego z art. 284 § 2 kk w związku z art. 12 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego oraz pełnomocnika oskarżyciela substydianego

od wyroku Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze

z dnia 13 sierpnia 2014 r. sygn. akt II K 1239/12

uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. P. i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 528/14

UZASADNIENIE

K. P. oskarżony został o to, że w okresie od grudnia 2010 roku do maja 2011 roku, w J., jako wiceprezes zarządu spółki pod firmą (...) Sp. z o.o. oraz jako prezes zarządu spółki pod firmą Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowe (...) Spółka z o.o. z siedzibą w J., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał przywłaszczenia powierzonego mu mienia ruchomego w postaci 670 (sześćset siedemdziesiąt) kompletów kimon sportowych oraz 480 (czteryście osiemdziesiąt) szt. Pasów do kimon, o łącznej wartości 86.403,31 (osiemdziesiąt sześć tysięcy czterysta trzy i 32/100) zł rozporządzając tym mieniem na rzecz spółki (...) Sp. z o.o. i powiększając stan posiadania tej spółki na szkodę Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowego (...) Spółka z o.o.tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 13 sierpnia 2014 r. w sprawie o sygn. IIK 1239/12:

I. uznał oskarżonego K. P. winnym tego, że w nieustalonych dniach w okresie pomiędzy 17 grudnia 2010 r. a 31 grudnia 2010 r. w J. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem będąc prezesem zarządu Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Handlowego (...) spółka z o.o. w J. przywłaszczył powierzone mu mienie w postaci 250 kompletów kimon o wartości 23 762,50 zł, czym działał na szkodę Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Handlowego (...) spółka z o.o. w J., tj. występku z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. wymierzył mu karę 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego K.

P. karę grzywny w wysokości 100 /dwustu/ stawek dziennych ustalając wysokość stawki na kwotę 20 /dwadzieścia/ złotych;

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego K. P. kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 /dwa/ lata;

III. na podstawie art. 628 pkt 1 k.p.k. w zw. z art 640 k.p.k. zasądził od oskarżonego K. P. na rzecz oskarżyciela substydianego Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Handlowego (...) Spółka z o.o. w J. reprezentowanego przez prezesa zarządu L. S. kwotę 8.364 zł tytułem poniesionych kosztów procesu;

IV. na podstawie art. 2 ust 1 pkt 2 i art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego K. P. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 320 zł.

Apelacje od powyższego wyroku złożyli obrońca oskarżonego i pełnomocnik oskarżyciela substydianego.

Obrońca oskarżonego zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego tj. art. 284 § 2 kk polegającą na błędnym przyjęciu, że czyn oskarżonego K. P. wyczerpał znamiona tego przestępstwa, podczas gdy przy założeniu że kimona zostały wyprodukowane doszło wyłączenie do zawarcia umowy o dzieło i w konsekwencji wydania wyprodukowanych kimon, a nie popełnienia przestępstwa sprzeniewierzenia,

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu przez sąd, iż spółka (...) sp. z o. o. posiadała materiał do uszycia pierwszej partii kimon, podczas gdy analiza dowodów wskazuje, że takiego materiału spółka (...) nie posiadała,

- błąd w ustaleniach fatycznych polegający na przyjęciu przez sąd, że spółka (...) sp. z o. o. uszyła pierwszą partię kimon tj. 250 sztuk, podczas gdy materiał dowodowy prowadzi do wniosków przeciwnych.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Pełnomocnik oskarżyciela substydianego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu przez Sąd I instancji, że przywłaszczenie przez oskarżonego powierzonego mu mienia w postaci 420 kompletów kimon oraz 480 sztuk pasów o łącznej wartości 62. 640, 81 zł, w okresie od stycznia do maja 2011 r. nastąpiło na szkodę (...) Sp. z o. o. a nie na szkodę oskarżyciela substydianego, czyli de facto błędne ustalenie, że oskarżyciel substydiany nie posiadał, w odniesieniu do tych zachowań oskarżonego, prawa wniesienia aktu oskarżenia, co wpłynęło istotnie na treść orzeczenia i uznanie oskarżonego winnym w mniejszym rozmiarze z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na pominięciu w całości przez Sąd I instancji wniosków płynących z opinii biegłej C. K. oraz jej opinii uzupełniającej, złożonej w sprawie o sygn. akt VGC 324/11 prowadzonej przed Sądem Rejonowym w Jeleniej Górze, z której jednoznacznie wynika, że wartość nakładu pracy pracowników oskarżyciela posiłkowego szyjących w okresie od stycznia do maja 2011 r. kimona jest większa od wartości materiału, z którego powstały, co w konsekwencji doprowadziło do uznania przez Sąd I instancji, że pokrzywdzonym jest (...) Sp. z o. o. a nie oskarżyciel substydiany, w sytuacji kiedy de facto na mocy art. 192 kc oskarżyciel posiłkowy stał się właścicielem przetworzonych rzeczy w postaci przywłaszczonych przez oskarżonego kimon na skutek przetworzenia,

3. błąd w ustaleniach faktycznych w przedmiocie ustalenia momentu popełnienia przestępstwa i rzeczy stanowiących przedmiot przywłaszczenia, poprzez przyjęcie, że przedmiotem przywłaszczenia był materiał służący do uszycia 420 kompletów kimon oraz 480 pasów do kimon w okresie pomiędzy 16 lutego 2011 r. a majem 2011 r., tj. jeszcze przed

powstaniem produktu finalnego, który na polecenie oskarżonego został przekazany spółce (...) spółka z o. o., co wpłynęło istotnie na treść orzeczenia w ten sposób, iż oskarżony nie został uznany winnym przywłaszczenia tych dalszych kompletów kimon i pasów do kimon,

4. błąd w ustaleniach faktycznych oraz jednocześnie naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 17 § 1 pkt 9 kpk poprzez błędne przyjęcie, że w odniesieniu do 420 kompletów kimon przywłaszczonych przez oskarżonego oraz 480 sztuk pasów do kimon w okresie od 16 lutego 2011 r. do maja 2011 r. brak jest w niniejszej sprawie skargi uprawnionego oskarżyciela, w sytuacji, kiedy poza oskarżycielem subsydiarnym występował w sprawie, popierając w całości akt oskarżenia, oskarżyciel publiczny, co w konsekwencji doprowadziło do uznania oskarżonego K. P. za winnego w mniejszym zakresie.

Mając powyższe na uwadze pełnomocnik oskarżyciela publicznego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Jedynie apelacja pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego okazała się zasadna.

Ustosunkowując się w pierwszej kolejności do zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego K. P. uznać należy za całkowicie chybione zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku. Podkreślić należy, że zarzut ten jest słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, lecz musi prowadzić do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd I instancji w ocenie zebranego materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu I instancji odmiennego poglądu nie może zaś prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten Sąd błędu w ustaleniach faktycznych. (por. wyrok SN z dnia 20 lutego 1975r. w sprawie II KR 355/4, OSNPG 1975/9/84). Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może również sprowadzać się wyłącznie do odmiennej oceny materiału dowodowego. Jak wyżej zostało to podkreślone powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego. (por. wyrok SN z dnia 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 1975 r., z. 5, poz. 58).

Zarzuty skarżącego obrońcy zawarte w apelacji stanowią natomiast jedynie polemikę z prawidłowymi ocenami i ustaleniami Sądu I instancji oraz sprowadzają się do subiektywnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd Rejonowy bowiem co do zasady, w zakresie przypisanego K. P. czynu, dokonał wszechstronnej i wnikliwej analizy zgromadzanego w sprawie materiału dowodowego, nie naruszając granic wyznaczonych zasadami wiedzy, logiki oraz doświadczenia życiowego. Wbrew stanowisku skarżącego ustalenia faktyczne w tym zakresie były wynikiem swobodnej, zgodnej z zasadą wyrażoną w art. 7 k.p.k., oceny dowodów.

Powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy oparł przede wszystkim na zeznaniach pracowników spółki (...) sp. z o.o. w J., podwykonawców tejże spółki, byłego pracownika spółki (...) sp. z o.o. w J. M. R., opiniach biegłych jak i w części na wyjaśnieniach oskarżonego, w zakresie w jakim przyznał on, że podpisał zlecenie na uszycie kimon.

Obrońca oskarżonego natomiast zarzucił, że Sąd I instancji błędnie ustalił, że (...) spółka z o.o. dysponowała materiałem, z którego istniała możliwość uszycia pierwszej partii kimon. Kwestionując powyższe ustalenie skarżący odwołał się przede wszystkim do niekonsekwentnych zeznań L. S. i składanych przez jego pełnomocników pism w toku postępowań zarówno karnego, jak i gospodarczego co do okoliczności, kiedy został zakupiony materiał, wykorzystany następnie w powyższym celu oraz odmiennych w tym zakresie wniosków wynikających z opinii biegłej z zakresu księgowości T. D.. Skarżący na tej podstawie wywodzi jak należy rozumieć, że skoro pokrzywdzona spółka nie była w posiadaniu materiału, z którego można byłoby uszyć kimona to nieprawdziwe są zeznania świadków, z których wynikają okoliczności przeciwnie.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że L. S. nie był bezpośrednio zaangażowany w proces produkcji towarów w należącej do niego spółce, na co słusznie zwraca uwagę Sąd I instancji. Konkretnymi pracami i etapami produkcji zajmowali się bowiem zatrudnieni w tym celu pracownicy jak przykładowo kierownik produkcji L. W., logistyk K. M., czy pracownik przygotowania produkcji B. B., a która to zajmowała się m. in. zamawianiem materiałów. Co więcej zauważyć należy, że spółką zarządzała wprawdzie prezes M. S., a następnie funkcję prezesa zarządu objął oskarżony. Linia obrony przyjęta przez oskarżonego, polegająca na kwestionowaniu posiadania przez spółkę materiału, z którego istniała możliwość uszycia pierwszej partii kimon niejako zmusiła L. S. do podjęcia próby wykazania, kiedy to został zakupiony i u kogo materiał, następnie użyty w tym celu a jego deklaracje stały się podstawą składanych oświadczeń przez pełnomocników w toku toczących się postępowań. Niewątpliwie jednoznaczne ustalenia w tym zakresie utrudniała okoliczność, podnoszona zresztą przez skarżącego a wskazywana chociażby przez świadka B. B., że w roku 2010 nie było prowadzonych w spółce realnych stanów magazynowych. Jednakże świadek ten jednocześnie podkreślał, że na grudzień 2010 r. były nadwyżki materiałów (k. 411 – 413). Okoliczność, że w spółce znajdował się materiał, z którego można było uszyć i uszyto pierwszą partię kimon została także potwierdzona w drodze opinii biegłej z zakresu księgowości. Biegła w swej opinii, uzupełnionej dwoma kolejnymi opiniami na piśmie i opinią ustną złożoną na rozprawie, wskazała zarówno dokumentację, na podstawie której doszła do powyższego wniosku, jak i metodę oraz sposób dojścia do niego. Opinia jest jasna i pełna, nie budzi żadnych wątpliwości, podobnie jak i wątpliwości biegłej nie wzbudziła dokumentacja spółki w tym zakresie. Dowód ten tym samym potwierdza zeznania pracowników o tym, że w grudniu 2010 r. w spółce był materiał, który nie został wykorzystany na inne zlecenia a został zużyty na uszycie kimon, zgodnie z poleceniem oskarżonego.

Skarżący także podnosi, że z relacji świadków wynika, iż nie jest możliwym by pozostał w spółce jakikolwiek materiał z uwagi na obowiązujący w niej system zamówień (k. 739). Twierdzenia te jednak pozostają w sprzeczności z zeznaniami chociażby świadka L. W., która wskazała wprost, że nie jest prawdą by materiał był zamawiany pod konkretne zamówienie (k. 410), a M. L. relacjonowała, że w spółce różne materiały leżą od kilkunastu lat, co jeżeli weźmie się pod uwagę przedmiot działalności firmy nie dziwi.

Wreszcie oczywistym jest, że ustalenie o braku materiału w spółce, z którego można by w okresie końca grudnia 2010 r. uszyć kimona, byłoby jednoznaczne z oceną, że wszyscy pracownicy spółki (...) sp. z o.o., jej podwykonawcy, a także M. R. zeznali nieprawdę. Sąd I instancji natomiast w sposób swobodny, nie naruszając zasad wynikających z art. 7 k.p.k., dokonał oceny zeznań wskazanych świadków, a skarżący nie wskazuje jakiego błędu w rozumowaniu w tym zakresie dopuścił się Sąd Rejonowy. Jeszcze raz zatem podkreślić należy, że zeznania poszczególnych świadków układają się w logiczną całość, bowiem świadkowie relacjonują o poszczególnych etapach produkcji kimon, w których brali udział, a które prowadziły do uszycia gotowego wyrobu, następnie przekazywanego spółce (...) sp. z o.o. w J.. Jeżeli dodatkowo się weźmie pod uwagę, że zeznania te znajdują potwierdzenie w dokumentacji podpisanej przez oskarżonego, której prawdziwość sam potwierdził, to nie sposób znaleźć jakichkolwiek podstaw do kwestionowania prawidłowości poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń.

Jednocześnie zauważyć należy, że dokonując ustaleń faktycznych Sąd I instancji miał na uwadze błędy znajdujące się w kartach pracy poszczególnych pracowników (uzasadnienie SR k. 719). Skarżący zdaje się nie zauważać, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że kimona i pasy szyli także pracownicy, którzy nigdzie swoich czynności nie odnotowywali, jak przykładowo M. L. (k. 470 – 475) czy A. S. (k. 415 – 417 v). Jak i część pracowników w ogóle nie zapisywała swoich czynności w zeszytach w 2010 r., co wynika z relacji L. W. (k. 499). Niektóre osoby zatrudnione w spółce (...) sp. z o.o., bowiem nie pracowały na akord, a były opłacane według stawki godzinowej jak np. M. L. czy J. Ł. (k. 413v). Nadto w grudniu 2010 r. na zlecenie L. W. bluzy kimon szyła podwykonawca M. K., wszywając do nich metki z (...), za co następnie wystawiła spółce (...) sp. z o.o. fakturę VAT za wykonaną usługę. Spółka współpracowała z tym podwykonawcą, a także z E. N. przy szyciu kolejnych kompletów kimon, jak i pasów do kimon. O ile zatem na podstawie wskazanej dokumentacji nie sposób poczynić rzetelnych ustaleń co do procesu produkcji, to brak jednak jest podstaw do uznania jak podnosi skarżący, że została ona sfalszowana i wytworzona wyłącznie na cele procesu. Wydaje się przy tym, że wówczas nie posiadałaby ona braków podnoszonych przez

skarżącego. Słusznie zatem Sąd I instancji zauważa, że dokumentacja ta świadczy wyłącznie o tym, że rzeczywiście pracownicy spółki byli zaangażowani w proces produkcji kimon zgodnie z poleceniem oskarżonego.

Wobec powyższego stwierdzić należy, iż kwestionowane w apelacji obrońcy oskarżonego ustalenia i oceny poprzedzone zostały ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.), i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) oraz stanowią wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), a także zostały należycie i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - umotywowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). W tym stanie rzeczy przekonanie sądu orzekającego o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k. Pod tą ochroną pozostają zarazem będące jej wynikiem ustalenia i oceny stanowiące podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia w zasadniczej kwestii. (por. wyrok SN z dnia 22 lutego 1996 r., sygn. akt II KRN 199/95, OSN PiPr 1996/10/10; wyrok SN z dnia 16 grudnia 1974 r., sygn. akt Rw 618/74, OSNKW 1975/3-4/47; wyrok SN z dnia 9 listopada 1990 r., sygn. akt WRN 149/90, OSNKW 199/7-9/41). W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zasadnie Sąd Rejonowy nie miał także wątpliwości, że na polecenie oskarżonego pracownicy spółki (...) sp. z o.o. w J. wyprodukowali również w pierwszej połowie 2011 r. dwie kolejne partie kimon i pasów z zakupionego przez spółkę (...) sp. z o.o. w J. materiału, choć w tym zakresie Sąd I instancji nie dokonał szczegółowej oceny materiału dowodowego, jak i nie poczynił szczegółowych ustaleń.

Za chybiony, choć dopuszczalny jako zarzut ewentualny należy uznać drugi z podnoszonych przez skarżącego zarzutów tj. zarzut obrazy prawa materialnego. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 8 maja 2013 r. II AKa 77/13 LEX nr 1322870).

Nie budzi wątpliwości, że mienie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest dla jej wspólników mieniem cudzym. Tym bardziej zatem mienie spółki (...) sp. z o.o. w J. było mieniem cudzym dla K. P. jako prezesa zarządu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 1993 r. I KZP 10/93 OSNKW 1993/7-8/44). Oskarżonemu zaś jako prezesowi zarządu spółki powierzono obowiązek realizowania interesów spółki, prowadzenia jej spraw, polegający na podejmowaniu uchwał, wydawaniu decyzji i opinii oraz organizowaniu działalności spółki w taki sposób, aby było to zgodne z jej przedmiotem działalności, w celu realizacji jej zadań a co niewątpliwie wiąże się z dysponowaniem mieniem spółki (por. A. Kidyba, Prawo handlowe, op. cit., s. 76, art. 368 ksh).

Na gruncie niniejszej sprawy, co oczywiste, konieczne było jednak ustalenie ewentualnej odpowiedzialności oskarżonego na gruncie przepisów prawa karnego, niezależnie od postępowania cywilnego, które toczyło się przeciwko spółce (...) sp. z o.o. w J..

Dla przyjęcia realizacji znamion, określonego w art. 284 § 2 k.k., przestępstwa przywłaszczenia (sprzeniewierzenia) konieczne jest wykazanie zarówno obiektywnego rozporządzenia przez sprawcę cudzą rzeczą ruchomą, jak też tego, że jego działaniu towarzyszył tzw. animus rem sibi habendi, to jest zamiar zatrzymania rzeczy dla siebie albo dla innej osoby bez żadnego ku temu tytułu i ekwiwalentu. Nie znajduje przy tym podstaw identyfikowanie zamiaru przywłaszczenia powierzonego mienia z samym tylko faktem nieuprawnionego postąpienia z nim w inny, niż umówiony z właścicielem sposób, niezależnie od tego, jaką wolą objęty był skutek tak podjętego działania i jaki przyświecał mu cel. Istotą przywłaszczenia jest bowiem zamiar nie bezprawnego władania cudzą rzeczą, nie bezprawne nią dysponowanie, czy nawet bezprawne zatrzymanie, lecz trwale włączenie przez sprawcę przedmiotu przestępstwa do własnego majątku. Skutek zaś w postaci utraty przez właściciela rzeczy powstaje z chwilą rozporządzenia rzeczą przez sprawcę z wyłączeniem osoby upoważnionej, a więc gdy wola rozporządzenia rzeczą zostaje uzewnętrzniona poprzez zachowanie sprawcy (wyrok SN z dnia 3 października 2005 r. sygn. V KK 15/05 publ. LEX nr 157206, wyrok SA w Warszawie z dnia 12 lutego 2010 r., sygn. II AKa 443/09 publ. LEX nr 677998 oraz postanowienie SN z dnia 15 listopada 2002 r. sygn. IV KKN 380/99 publ. LEX nr 77427). Istotą czynu kwalifikowanego z art. 284 § 2 k.k. jest to, że sprawca musi działać w celu przywłaszczenia, tj. z jednej strony działanie sprawcy ma polegać na definitywnym włączeniu rzeczy do swojego majątku, a z drugiej do pozbawienia właściciela prawa własności. Sprawca przywłaszczenia (sprzeniewierzenia) musi działać z zamiarem trwałego włączenia przedmiotu przestępstwa

do własnego majątku, zatem nie tylko z zamiarem bezprawnego władania rzeczą. Rozporządzenie przez sprawcę rzeczą jak własną nie obejmuje nieuprawnionego wykorzystania jej, nawet w celu osiągnięcia przez sprawcę korzyści majątkowej, o ile nie towarzyszy mu cel definitywnego włączenia rzeczy do majątku sprawcy.

Brak jest tym samym jakichkolwiek usprawiedliwionych podstaw, aby kwestionować prawidłowość przypisania oskarżonemu K. P. popełnienia przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. Oskarżony bowiem wydał pracownikom podległej mu spółki polecenie uszycia kimon z materiału należącego do tegoż podmiotu, a następnie cały wyprodukowany towar przekazał do spółki (...) sp. z o.o. bez polecenia wystawienia jakichkolwiek dokumentów w tym przedmiocie, w tym faktury VAT i co najistotniejsze bez zamiaru uiszczenia zapłaty w jakiegokolwiek, najmniejszej chociażby części za wytworzone produkty. K. P. zatem rozporządził majątkiem spółki (...) sp. z o.o., a jego działaniu towarzyszył zamiar zatrzymania wyprodukowanego towaru dla innej spółki, bez żadnego ku temu tytułu i ekwiwalentu.

Rację ma natomiast skarżący pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego, że niezasadnie Sąd I instancji przyjął, że przywłaszczenie dwóch kolejnych partii kimon i pasów do kimon, wyprodukowanych w pierwszej połowie (...) z materiału zakupionego na polecenie oskarżonego przez spółkę (...) sp. z o.o., tj. spółkę zależną (...) sp. z o.o. w J., a następnie przekazanego do spółki (...) w celu uszycia z niego kimon i pasów, nastąpiło wyłącznie na szkodę (...) sp. z o.o., a co za tym idzie wyłącznie uprawnionym do oskarżania w tym zakresie był przedstawiciel tejże spółki.

Abstrahując już od zasadnie powołanych przez skarżącego przepisów prawa cywilnego, podkreślić należy że również na gruncie przepisów i wykładni prawa karnego pogląd Sądu Rejonowego nie mógł znaleźć aprobaty.

W realiach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości, że zamiarem oskarżonego K. P. było wyprodukowanie kolejnych partii kimon i pasów przez spółkę (...) sp. z o.o., a które zamierzał bez uiszczenia zapłaty przekazać (...) sp. z o.o. Jako że podlegała mu spółka nie dysponowała już materiałem nadającym się do uszycia kolejnych wyrobów, będących przedmiotem jego zainteresowania, jako prezes (...) M. (...) zlecił zakup odpowiedniego materiału i to wyłącznie w tym celu. Następnie materiał ten przekazał do spółki (...) sp. z o.o. i polecił jej pracownikom wyprodukowanie kolejnych partii kimon oraz pasów do nich, i taki od początku był cel działania oskarżonego.

Oceniając zachowanie oskarżonego Sąd I instancji doszedł do przekonania, że oskarżony przywłaszczył wyłącznie materiał zakupiony przez spółkę (...) sp. z o.o. (k. 723 uzasadnienia Sądu Rejonowego), pomijając jego faktyczny cel działania i zamiar w jakim zlecił zakup wskazanego produktu. Sąd Rejonowy nie rozważył przy tym konstrukcji czynów współukaranych, przyjętej regułami wykładni i stosowania prawa karnego. Natomiast "(...) przez współukarane czyny uprzednie lub następcze rozumie się (...) takie działania poprzedzające główny czyn przestępny lub następujące po nim, które oceniane z osobna mogłyby być uznane za odrębne przestępstwa, jednakże przy całościowej ocenie zdarzenia należy je uznać za skwitowane przez wymierzenie kary za przestępstwo główne" (uchwała połączonych Izb Karnej i Wojskowej SN z dnia 26 czerwca 1964 r., VI KO 57/63, OSNKW 1964, nr 10, poz. 142). Oznacza to, że kara wymierzona za czyn główny powinna uwzględniać pominięte zachowania uprzednie lub następcze, gdyż mają one być "współukarane", a nie bezkarne. W świetle powyższej wykładni, sposobu działania i zamiaru oskarżonego, uwadze Sądu Rejonowego uszło, że głównym celem przestępnym oskarżonego było sprzeniewierzenie wyprodukowanych przez spółkę (...) sp. z o.o. produktów, a polecenie zakupu materiału przez zależną spółkę stanowiło „środek do celu”.

Jednocześnie podkreślić należy, że Sąd I instancji w pierwszej kolejności winien był ustalić czy oskarżony dopuścił się jednego, czy też dwóch lub więcej czynów, a dopiero następnie dokonać oceny prawnej jego zachowania. O ile bowiem na rozprawie w dniu 6 sierpnia 2014 r. uprzedził o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu na trzy czyny kwalifikowane z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., tak do kwestii tej nie odniósł się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Treść wyroku wobec braku rozstrzygnięcia w przedmiocie umorzenia postępowania w części, zdaje się zaś wskazywać na przyjęcie przez Sąd I instancji, konstrukcji czynu ciągłego co do wszystkich zachowań podjętych przez oskarżonego i sprzeniewierzenia wszystkich partii wyprodukowanych kimon.

Omówione wyżej uchybienia prowadziły do wniosku, iż zaskarżony wyrok nie mógł się ostać i zgodnie z wnioskiem apelacji oskarżyciela subsydiarnego podlegał on uchyleniu a sprawa przekazaniu do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy przeprowadzi postępowanie dowodowe w zakresie niezbędnym do ustalenia zamiaru oskarżonego, a co za tym idzie prawidłowego zakwalifikowania zarzucanych mu czynów, mając na względzie poczynione wyżej przez Sąd Okręgowy uwagi. W pozostałym zakresie będzie szeroko uprawniony do skorzystania z art. 442 § 2 k.p.k. Następnie zgromadzony materiał dowodowy podda swobodnej ocenie zgodnie z art. 7 k.p.k. przestrzegając przy tym reguł prawidłowego wnioskowania. Stanowisko swoje również w razie potrzeby Sąd Rejonowy zobowiązany będzie należycie uzasadnić w sposób, który spełni wymogi wynikające z art. 424 k.p.k., w szczególności odnośnie strony podmiotowej zarzucanego oskarżonemu czynu.

AP